

Arrest

nr. 290 446 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Rue Saint-Hubert 17
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,
(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/08/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2,

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft één kind dat legaal in België verblijft. Betrokkene heeft dit kind samen met zijn echtgenote die eveneens legaal in België verblijft. Het is in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven. Het kind maakt bijgevolg geen voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezins- en familieleven

Betrokkene heeft één kind dat legaal in België verblijft. Betrokkene heeft dit kind samen met zijn echtgenote, met wie betrokkene traditioneel gehuwd is, die eveneens legaal in België verblijft. Het is in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven. Het kind maakt bijgevolg geen voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner en kind betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij allen toegang hebben. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.12/05/2022) dat twee ooms in Duitsland verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde

land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: het BUPO-Verdrag), van de artikelen 3.1, 9.1, 9.3 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "het fundamentele recht op een eerlijke administratieve procedure", van de rechten van verdediging en van het hoorrecht.

Na een theoretische toelichting over de geschonden geachte rechtsnormen, evenals over de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

"(...) IN FEITEN

In dat geval voldoet de bestreden beslissing niet aan de vereisten van voornoemde bepalingen.

De Belgische Staat beweert de bestreden wet te baseren op verschillende artikelen van de wet van 15.12.1980 en op bepaalde feiten.

Deze motivering is niet toereikend.

1. Met betrekking tot artikel 7 paragraaf 1 van de wet van 15.12.1980

Het enkele feit dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig visum/verblijfsvergunning op het moment van zijn aanhouding doet niet ter zake.

Dit is een stereotiepe redenering, pure stijl, die geen rekening houdt met het privé- en gezinsleven van de verzoeker.

2. Met betrekking tot artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980

De Belgische Staat beweert ten onrechte rekening te hebben gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 in de beslissing tot verwijdering.

Hij nam niet eens de moeite om verzoeker te ondervragen, voorafgaand aan de beslissing van 13.01.2023, betreffende artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Hij wist echter dat verzoeker gehuwd was en een minderjarige dochter had, zijn vrouw en laatstgenoemde legaal in België verbleven

A. Wat het hoger belang van het kind betreft

De Belgische Staat merkt op dat het kind legaal in België verblijft en dat zij dus niet het voorwerp is van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Overwegende dat de wederpartij een vaststaand feit opsomt: het kind van de verzoeker heeft een reguliere verblijfsvergunning in België en kan dus niet worden getroffen door enig bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is echter niet in overeenstemming met de belangen van de minderjarige dochter van de verzoeker, noch met haar gezinsleven in de zin van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Die houdt geen rekening met de rechten van het minderjarige kind van de verzoeker, zoals beschermd door het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. De Belgische staat geeft geen concrete rechtvaardiging om rekening te houden met de belangen van de minderjarige dochter van de verzoeker, hij heeft er niet voor gezorgd dat het kind niet tegen haar wil van haar vader wordt gescheiden, hij respecteert niet het recht van het kind niet gescheiden van zijn vader om regelmatige persoonlijke relaties en direct contact met hem te onderhouden, hij respecteert het privé- en gezinsleven van dit kind niet.

B. Wat de gezins- en familielevens betreft

- 1) *Volgens de Belgische Staat heeft verzoeker een kind met zijn vrouw met wie hij traditioneel getrouwd is. Het is in het belang van het kind om bij de moeder te blijven.*

Terwijl de echtgenote van de verzoeker en hun kind een legale verblijfsvergunning in België hebben.

Het belang van dit kind is om bij zowel zijn moeder als zijn vader te blijven.

- 2) *De Belgische Staat wijst erop dat er tot op heden geen verzoek tot gezinshereniging is ingediend, zodat er geen positieve verplichting bestaat om rekening te houden met het recht op gezinsleven.*

Overwegende dat de eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de verzoeker, zijn vrouw en hun minderjarige kind absoluut is. Zij prevaleert boven elk bevel om het grondgebied te verlaten dat ten aanzien van de verzoeker is genomen.

- 3) *Volgens de Belgische staat kan de verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst om de nodige stappen voor gezinshereniging te zetten. Het is slechts een tijdelijke scheiding, contacten volgens moderne communicatiemiddelen en bezoeken kunnen plaatsvinden.*

Wanneer de redenering van de wederpartij niet kan worden gevolgd.

Uit naam van de eerbiediging van het privé- en gezinsleven kan verzoeker niet naar Kosovo worden uitgezet.

Contacten tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter zijn niet te herleiden tot enkele telefoon- of video-uitwisselingen.

Anderszins, de echtgenote van de verzoeker en hun dochter wonen in België; zij hebben een verblijfsvergunning regulier. De echtgenote van de verzoeker is zwanger; haar bevalling is gepland voor 20.04.2023; zijn medische opvolging is verzekerd in het Universitair Ziekenhuis van Luik (zie document 3 van het bijgevoegde dossier). Het is niet aan hen om naar Kosovo te gaan om verzoeker te bezoeken als hij zou worden uitgezet.

Met welke financiële middelen zouden de vrouw van de verzoeker en hun dochter kunnen reizen? De echtgenote van de verzoeker profiteerde van de financiële steun die haar door het OCMW van Luik werd betaald.

Het de facto uitzetten van de verzoeker naar Kosovo zou alle banden met zijn vrouw en dochter verbreken.

- 4) *De wederpartij stelt vast dat verzoeker twee ooms heeft die in Duitsland wonen; die niet tot de gezinskern van betrokkene behoren.*

Terwijl verzoeker het bestaan van zijn twee ooms vermeldde toen hij werd ondervraagd over de leden van zijn familie die in Europa aanwezig waren.

Verzoeker beroept zich op respect voor zijn gezinsleven ten opzichte van zijn vrouw en dochter, en niet zijn twee ooms.

C. Wat de gezondheidstoestand betreft

De Belgische staat benadrukt dat verzoeker geen medisch bewijs of medisch attest in het dossier opneemt.

Wanneer verzoeker geen gezondheidsprobleem heeft.

Dit is een stereotiepe motivatie van de Belgische staat.

Het enige middel, ontleend aan schending van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens van 04.11.1950, het artikel 23 van het New Yorkse pact inzake burgerrechten en politieke rechten van 19.12.1966, artikelen 3.1, 9.1, 9.3 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind van 20.11.1989, artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, het grondrecht op een eerlijke administratieve procedure, de rechten van de verdediging, evenals het recht om te worden gehoord, is ernstig."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, *"het fundamentele recht op een eerlijke administratieve procedure"* en de rechten van verdediging schendt.

Het enig middel is in de aangeven mate onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat op 26 augustus 2022 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd, dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en dit concreet als volgt:

"Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft één kind dat legaal in België verblijft. Betrokkene heeft dit kind samen met zijn echtgenote die eveneens legaal in België verblijft. Het is in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven. Het kind maakt bijgevolg geen voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezins- en familielevens

Betrokkene heeft één kind dat legaal in België verblijft. Betrokkene heeft dit kind samen met zijn echtgenote, met wie betrokkene traditioneel gehuwd is, die eveneens legaal in België verblijft. Het is in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven. Het kind maakt bijgevolg geen voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner en kind betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij allen toegang hebben. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.12/05/2022) dat twee ooms in Duitsland verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd."

Er wordt tot slot gesteld dat aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd, de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op zes dagen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de motieven dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum een stereotiepe redenering, pure stijl is, dat de Belgische staat benadrukt dat zij geen medisch bewijs of medisch attest in het dossier opneemt, wanneer een verzoeker geen gezondheidsproblemen heeft en dat dit een stereotiepe motivatie van de Belgische staat is, dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

2.6. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten waarbij wordt verduidelijkt dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Waar de verzoekende partij stelt dat het enkele feit dat zij niet in het bezit was van een geldig visum/verblijfsvergunning op het moment van haar aanhouding niet ter zake doet, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat er in de bestreden beslissing geenszins wordt gemotiveerd over het niet in het bezit zijn van een verblijfsvergunning noch dat de vaststellingen werden gedaan *“op het moment van (haar) aanhouding”*. Door te beweren dat het enkele feit dat zij niet in het bezit was van een geldig visum niet ter zake doet, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het *in casu* foutief of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te besluiten dat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De verzoekende partij stelt verder dat dit een stereotiepe redenering, pure stijl, is die geen rekening houdt met haar privé- en gezinsleven. De Raad merkt op dat uit wat volgt zal blijken dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij laat verder na aannemelijk te maken dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing tevens gehouden was rekening te houden met haar privéleven.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

2.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

2.8. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de belangen van haar minderjarige dochter, dat die geen rekening houdt met de rechten van haar minderjarig kind zoals beschermd door het Kinderrechtenverdrag, dat de Belgische staat geen concrete rechtvaardiging geeft om rekening te houden met de belangen van haar minderjarige dochter, dat de verwerende partij er niet voor gezorgd heeft dat het kind niet tegen haar wil van haar vader wordt gescheiden, dat de verwerende partij het recht van het kind niet respecteert om niet gescheiden van haar vader regelmatige persoonlijke relaties en direct contact met hem te onderhouden en dat het in het belang van dit kind is om bij zowel haar moeder als haar vader te blijven.

2.9. In de bestreden beslissing wordt over het hoger belang van het kind gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft één kind dat legaal in België verblijft. Betrokkene heeft dit kind samen met zijn echtgenote die eveneens legaal in België verblijft. Het is in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven. Het kind maakt bijgevolg geen voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten.”

en:

“Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner en kind betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij allen toegang hebben.”

2.10. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij met het motief dat het kind legaal in België verblijft en dat zij dus niet het voorwerp is van het bevel om het grondgebied te verlaten, een vaststaand feit opsomt, met name dat het kind een reguliere verblijfsvergunning heeft in België en dus niet kan worden getroffen door enig bevel om het grondgebied te verlaten, beperkt zij zich aldus tot het bevestigen van de opgegeven motivering. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij dit betoog.

Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 3.1, 9.1, 9.3 en 16 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het in principe om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen. Het betoog dat de verwerende partij geen rekening houdt met de rechten van haar minderjarig kind zoals beschermd door het Kinderrechtenverdrag, dat de Belgische staat geen concrete rechtvaardiging geeft om rekening te houden met de belangen van haar minderjarige dochter, dat de verwerende partij er niet

voor gezorgd heeft dat het kind niet tegen haar wil van haar vader wordt gescheiden, dat de verwerende partij het recht van het kind niet respecteert om niet gescheiden van haar vader regelmatige persoonlijke relaties en direct contact met hem te onderhouden is, gelet op het gegeven dat voornoemde concrete rechten vervat zitten in artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, dan ook niet dienstig.

Het is dan ook ten overvloede dat de Raad stelt wat volgt.

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“9.1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

9.2 In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

9.3 De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

9.4 Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).”

Aldus blijkt dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet op absolute wijze garandeert dat het kind niet van een ouder wordt gescheiden. Het artikel voorziet niet enkel dat dit kan in een situatie waarin dit in het belang van het kind zou zijn, maar ook dat in geval van maatregelen door de staat, zoals een verwijdering, die staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen moet verstrekken over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden. Door louter te wijzen op de rechten vervat in artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat het in het hoger belang van het kind is om bij de moeder te blijven. Waar de verzoekende partij stelt dat het in het belang van dit kind is om bij zowel haar moeder als haar vader te zijn, laat zij na dit concreet toe te lichten. De Raad merkt op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Het is dus niet zo dat het feit dat de verzoekende partij een kind heeft met wie zij een relatie onderhoudt inhoudt dat de verwerende partij niet vermog om een groter belang toe te kennen aan het algemeen belang dat is gediend met het laten respecteren van een in het raam van de verblijfswetgeving rechtsgeldig genomen beslissing dan aan de belangen van de verzoekende partij en diens gezinsleden, minstens maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. Door louter te stellen dat het in het belang van haar kind is om bij zowel haar moeder als haar vader te blijven, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven in de bestreden beslissing omtrent het hoger belang van het kind *in casu* foutief of kennelijk onredelijk zijn.

De Raad merkt in dit verband nog op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat er in tussentijd contact kan worden gehouden middels korte bezoeken in elke staat waartoe zij allen toegang hebben. Met het betoog dat de verwerende partij het recht van het kind niet respecteert om niet gescheiden van haar vader regelmatige persoonlijk relaties en direct contact met hem te onderhouden, gaat zij voorbij aan voornoemde

motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt, mede gelet op wat volgt, niet aannemelijk dat deze motivering foutief of kennelijk onredelijk is.

Zelfs indien de verzoekende partij zou kunnen aantonen dat het wel degelijk in het belang van het kind is zowel bij de moeder en de vader te verblijven en dit belang dient te primeren op het algemeen belang, stelt de Raad vast dat de verwerende partij er in de bestreden beslissing op gewezen heeft dat het de verzoekende partij vrijstaat om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging, doch dat tot op heden geen dergelijke aanvraag werd ingediend waardoor er voor de verwerende partij op dit ogenblik geen positieve verplichting is om het recht op gezinsleven te handhaven.

2.11. Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing *“niet in overeenstemming (is) met de belangen van de minderjarige dochter”* noch dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij het privé- en gezinsleven van het kind niet respecteert, verwijst de Raad naar wat volgt.

2.12. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.13. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.14. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

2.15. De verzoekende partij wijst op een familie- en gezinsleven met haar vrouw en minderjarig kind.

Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar echtgenote en hun kind wordt niet betwist.

2.16. De verwerende partij gaat in de bestreden beslissing over tot een belangenafweging waarbij zij enerzijds op wijst dat het de verzoekende partij vrij staat om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging, dat tot op heden nog geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en anderzijds dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner en kind betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding gaat en dat in tussentijd contact kan onderhouden worden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke staat waartoe zij allen toegang hebben.

2.17. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar in regel te stellen met de in België geldende migratieregelgeving. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij, zoals ook door de verwerende partij wordt overwogen in de bestreden beslissing, gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij dat heeft gedaan.

2.18. De Raad merkt verder op dat het in artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van een eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

2.19. Wat het motief dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner en kind betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding gaat en dat in tussentijd contact kan onderhouden worden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke staat waartoe zij allen toegang hebben, betreft, merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, de verwerende partij de contacten tussen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter niet herleidt tot enkele telefoon- of video-uitwisselingen. Er wordt in de bestreden beslissing immers ook gemotiveerd dat het slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd niet alleen contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen maar ook middels korte bezoeken in elke staat waartoe zij allen toegang hebben. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Door louter te wijzen op de zwangerschap van haar echtgenote, de uitgerekende bevallingsdatum op 20 april 2023 – *in casu* meer dan drie maanden na de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen – en de opvolging van deze zwangerschap in het Universitair Ziekenhuis van Luik, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner en kind betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijk scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke staat waartoe zij allen toegang hebben. De verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat de zwangerschap van haar echtgenote die laatste zou verhinderen contact te houden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke staat waartoe zij allen toegang hebben. Ook het loutere gegeven dat haar echtgenote en hun dochter in België wonen en een verblijfsvergunning hebben, doet evenmin afbreuk aan

voornoemde motieven, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het niet aan haar echtgenote en haar kind is om haar te bezoeken als zij zou worden uitgezet. De Raad herhaalt dat het de echtgenote en het kind van de verzoekende partij, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, ook vrijstaat tijdens de tijdelijke scheiding contact te houden met de verzoekende partij middels de moderne communicatiemiddelen.

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt met welke financiële middelen haar vrouw en hun dochter kunnen reizen, en verder betoogt dat haar echtgenote van de financiële steun profiteerde die haar door het OCMW van Luik werd betaald, beperkt zij zich tot loutere beweringen zonder deze te staven. Er bevinden zich in het administratief dossier evenmin relevante stukken in dit verband. Met dit betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst van uit het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner en kind betreft, dat het slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke staat waartoe zij allen toegang hebben.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat het *de facto* uitzetten van haar naar Kosovo alle banden met haar vrouw en dochter zou verbreken, merkt de Raad op dat zij dit ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins concreet aannemelijk maakt. Met haar betoog blijkt zij het oneens te zijn met het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke staat waartoe zij allen toegang hebben, doch slaagt zij er, mede gelet op het voorgaande, niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch toont zij aan dat deze motieven foutief dan wel kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

2.20. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat voormelde belangenafweging foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

Evenmin maakt zij, gelet op het geheel van motieven die betrekking hebben op het gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar echtgenote en hun kind en op het hoger belang van het kind, aannemelijk dat er sprake zou zijn van een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij, haar echtgenote en hun kind enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog ook niet aannemelijk dat de verwerende partij het privé- en gezinsleven van het kind niet respecteert of dat de eerbiediging van het privé- of gezinsleven prevaleert boven elk bevel om het grondgebied te verlaten dat ten aanzien van haar is genomen.

2.21. Door louter te stellen dat de verwerende partij vaststelt dat zij twee ooms heeft die in Duitsland wonen die niet tot haar gezinskern behoren, terwijl zij het bestaan van haar twee ooms vermeldde toen zij werd ondervraagd over de leden van haar familie die in Europa aanwezig waren, dat zij zich beroept op respect voor haar gezinsleven ten opzichte van haar vrouw en dochter en niet ten opzichte van haar twee ooms, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij het motief in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij verklaarde dat twee ooms in Duitsland verblijven, dat die echter niet behoren tot haar gezinskern, dat er immers geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. De verzoekende partij lijkt met haar betoog voornoemde motieven te bevestigen. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij dit betoog.

2.22. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

2.23. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing “*niet in overeenstemming (is) (...) met haar gezinsleven*” noch dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezins- en familieleden waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

2.24. Omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.”

De verzoekende partij stelt dat zij geen gezondheidsproblemen heeft en dat dit een stereotiepe motivatie van de Belgische staat is, en lijkt op die manier de motieven van het thans bestreden bevel te bevestigen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er sprake is van concrete elementen betreffende haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

2.25. De verzoekende partij toont niet aan, mede gelet op voorgaande vaststellingen, dat de verwerende partij ten onrechte beweert in de bestreden beslissing rekening te hebben gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.26. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.27. Artikel 23 van het BUPO-Verdrag luidt als volgt:

“1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat. (...)”

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich rechtstreeks kan beroepen op een schending van artikel 23 van het BUPO-Verdrag, blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bestreden beslissing een willekeurige en onwettige inmenging inhoudt in haar gezinsleven. Daar waar geen schending van artikel 8 van het EVRM werd aangetoond, kan derhalve ook niet tot een schending van artikel 23 van het BUPO-Verdrag worden besloten.

2.28. Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van het recht om gehoord te worden, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat, indien zij was gehoord voor het treffen van de bestreden beslissing, zij nog elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden. Het betoog dat de verwerende partij niet eens de moeite nam om haar te ondervragen voorafgaand aan de thans bestreden beslissing, is dan ook niet dienstig.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.29. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet toereikend is en blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht niet.

2.30. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER